

“Daha neler neler anlatacağım çocuklara”

Aslı Tohumcu: Yazdığım hiçbir şey Bolbadim Günlükleri kadar keyif vermedi bana, hiçbiri bu kadar eğlendirmedir beni yazarken. Masa başından hikâyelediklerimin sıkıntısıyla değil de, keyfiyle kalktım.

BURCU AKTAS
burcu.aktas@radikal.com.tr

Maceranın iyisi maceracının günlükünden belli olur. Aslı Tohumcu bunu bir kez daha kanıtlamış oluyor Bolbadim Günlükleri'yle ve çocuk edebiyatına nurtopu gibi bir seri kazandırıyor. Serinin üç kitabı çıktı. Anlayacağınız çocuk doğdu, emekledi, yürüdü ve koşmaya başladı. Aslı, kitapların harcına Atlantis efsanesini, Ulysess Moore serisini, bu toprakların söylencelerini ve Tohumcu hınzırlığını koymuş. Türk edebiyatında kendine has üslubuyla gündelik hayata yerleşmiş şiddetli anlatan yazar, bir yandan da çocuk edebiyatına ritmi bir an bile düşmeyecek maceralar armağan etmiş benziyor.

Bolbadim Günlükleri'ne baktığımda kendini sınırlamayan, hikâyesinin peşinden okurunu sürüklerken “iyi-kötü”, “acı-tatlı”, “gerçek-sahte” çok şeyi anlatmayı tercih eden bir yazar görüyorum. Sen de çocuklara her hikâyenin anlatılabileceğine inananlardansın sanırım...

Bolbadim Günlükleri için, “Bu daha hiçbir şey!” diyebilirim hiç utanmadan. Daha neler neler anlatacağım çocuklara! Acayip eğleneceğiz onlarla, üstelik sadece okurken değil; yetişkinlerin hallerine bakarak da eğleneceğiz... Bolbadim Günlükleri'ni takip edecek kitaplarda elimi daha az tutacağım; sırf gerçekçilik anlamında söylemiyorum bunu, iyice uçacağımı da müjdeliyorum!

Genel olarak çocuklardan yana korkum yok da, yetişkinlere alıştıra alıştıra yaklaşmak gerek sanki. Çocuklara, yetişkinlerin sandığından fazlasının anlatılabileceğini düşünüyorum. Daha önyargısızlar bir kere, ka-



Fotoğraf: MUHSİN AKGÜN

faları bizimkinden daha iyi basıyor her şeye, algıları daha açık, kirlenmemiş. Hayallere inanmaya hazırlar demeye gerek yok sanırım.

Bolbadim Günlükleri'ne dönersem, Süreyya'yla Fırat'ın taşıdıkları yüklerin ve acı-tatlı yaşantılarının, seriyi okuyan çocuklara, “Kötü anne olur mu?”, “Korkularımın üstüne gidebilir miyim?”, “Sevdiklerim için neler yapabilirim?” gibi sorular sordurması, yaptıkları seçimler hakkında düşündürmesi de önemli benim için...

Madem kötülük dedin, gelelim ezeli konuya... İyilik-kötülük. Bolbadim Günlükleri'ndeki hikâyelerin ekseninde bu var. Aslı Tohumcu'nun nedir derdi iyilik ve kötülükle?

Uf, çok zor yerden sordun! Daha akıllı bir insan olsam başka dertler edinirdim herhalde kendime! Yeri geldiğinde merhametiyle göz yaşartan insanın, son derece merhametsiz de olabilmesini aptal gibi anlayamıyorum. Bu konuda jetonumun düşmesi için kafama vurulması falan lazım korka-

rim. Ya da beni açıp kapatmanız. Belki yazarak bahaneler bulmak istiyorum iyiliğe de, kötülüğe de. Bazen iyilik de açıklanması gereken bir eylem olabilir çünkü, en azından bu çağda, bu düzende. Ama Bolbadim Günlükleri'nde iyilik-kötülük bahsi, bana gizli örgütleri için içine sokma fırsatı verdi ya, değmeyin keyfime!

Süreyya ve Fırat üzerinden özellikle bir şey sormak istiyorum. Çocukların herhangi bir şeyle başa çıkma yöntemine güzelleme diyebilir miyiz bu üç kitap için?

Evet, evet. Özellikle Fırat'ın annesi hakkındaki acı gerçeğe verdiği tepkiyi, ölüm karşısında Aziz'in bile Süreyya'yla Fırat'tan daha çocukça tepki verdiğini düşünürsek, hüzünlü bir güzelleme bile diyebiliriz. Çocuklar, gerçeklerle zaman zaman yetişkinlerden iyi yüzleşiyor hence. Kendi hayatımdan örnek vereyim. Ölüm karşısında dilimin tutulduğunu dört yaşındaki kızımın bile algılayıp dedesinin ya da anneannemin

ölümünün bahsini açmaması... Şimdi bunun üzerine, az önceki düşüncemle çeliştirmeyi düşünme sakın, çocuklara her şeyin anlatılabileceğini düşünüyorum ısrarla. Yazarlığım anneliğimden iyi çıkabilir pekâlâ!

Okur Aslı Tohumcu'nun bazı şeylerin ardından gitmeyi sevdiğini biliyorum. Fantastik dünya vazgeçemeyeceklerinden mesela... Ters köşeleri seversin. Soluk soluğa giden maceralara düşkünsündür, hikâyede ironi istersin... Okur özelliklerin çocuk edebiyatında ürettiklerine daha çok yansıyor sanki?

Kesinlikle öyle. Bugüne kadar yazdığım hiçbir şey Bolbadim Günlükleri kadar keyif vermedi bana, hiçbiri bu kadar eğlendirmedir beni yazarken. Masa başından hikâyelediklerimin sıkıntısıyla değil de, keyfiyle kalktım. Çünkü yazmakla yükümlü olduğumu düşündüğüm hikâyeyi yazmadım bu defa. Okumak istediğim, çocukluğumda başucumdan ayırmadığım kitaplara selam çakan bir dizi olsun istedim Bolbadim Günlükleri. Bakalım, ne kadar olmuş göreceğiz...

Çocuk edebiyatında ürettiğin kitapları bir köşeye koydum... Gündelik hayatın içinde saklı olan şiddetli anlattığın öykülerini ve romanlarını bir köşeye koydum... Yan yana geldiklerinde neler konuşuyorlar?

Yan yana geldiklerinde iletişim kurmakta zorlanıyorlar sa hiç şaşır-mam. Çocuk kitaplarını, “Ne var biraz gevşesiniz sanki! Dünyayı siz mi kurtaracaksınız? Hem içiniz şişmedi mi!” diye hıncırdıyordu. Şiddetli anlattığım kitaplarsa, o hikâyelerin içinde kafayı yeriz endişesiyle onları mazur görüyordur herhalde. Gizliden şişiniyor da olabilirler, iyilik-kötülük vs. derken çocuk edebiyatına da sızdık diye...

BOLBADİM GÜNLÜKLERİ

KAYA ÇIKMAZI'NDAKİ OKUL

KAYMAZ'INDAKİ OKUL

KIYAMET KAPISI

BATIK ŞEHİRİN İSARETİ

Aslı Tohumcu'nun kitapları Günışığı Kitaplığı'na basılmıştır. Her bir kitap 12 TL.

“Karakteri öldürdüm, pişmanım”

Bu topraklardaki efsaneler de aklını çelmiş... Ne malzemeler var insanın aklını çecek de, bileğimin gücü yetmez! Bolbadim Günlükleri'nin harcında, bu topraklar dışındaki Atlantis efsanesi, bir Hollywood efsanesi sayılabilecek (hani şu beceriksiz ajanın beynine yüklenen) “intersect”, benim için kesinlikle bir efsane olan Ulysess Moore serisinden de dokunuşlar var. Sevdiğim şeyler bunlar, umarım çocukların da aklını

çelmeyi başarırım bu sayede. Şahmeran ve zamanda yolculuğu yan yana koyarken aklımdan neler geçti? İkinci cildin finalinde en sevdiğim karakteri öldürdüm, sonra da deliler gibi pişman oldum. Adımı hayata geri döndürecek halim yok, ikinci cildi çöpe atmam gerek onun için. Süreyya'yla Fırat'a üçüncü ciltte zamanda yolculuk yaptırmam şart oldu. Geçmişe gidip hem onların hem de

benim sevdiğim bu karakterle tekrar karşılaşacaklardı. Bunun için bü-yüleyici masalların kenti Mardin'den daha güzel bir mekân olamaz gibi geldi bana. Mardin'in birçok efsanesi bir yana, ölüm temasının karşısına Şahmeran ve Lokman aracılığıyla ölümsüzlüğü yerleştirme şansını da değerlendirdim. Ama geçmişin kötü yanlarını değiştirme fikri daha mı baskın oldu acaba?